

Čas je že ...!

Misli ob nedavni obletnici smrti škofa dr. Gregorija Rožmana

Čas teče, marsikaj se v Sloveniji jasni, nekoč prikriti zločini prihajajo na dan, nekatere gmotne krivice so poravnane, med ljudmi raste zavest, da je bližnja prefeklost drugačna od tiste, o kateri so se učili v šolah. Vse to upravičeno vzbuja upanje, da bo resnica končno prerasla stare laži. A kljub vsemu je to še vedno le upanje.

Dokaz, da tako imenovane tranzicije noče biti konec, je med drugim boleče izgnanstvo zemeljskih ostankov pokojnega ljubljanskega škofa begunca dr. Gregorija Rožmana (umrl 16. novembra 1959). Pri tem ni najhujše, da ostaja grob tega velikega Slovenca v ameriškem Lemontu, temveč dejstvo, da to nikogar, z izjemo nekaterih vernikov v diaspori in Nove slovenske zaveze v domovini, ne moti.

Slovinci smo se po letih državne samostojnosti z vstopom v Evropsko zvezo vnovič izrekli za demokratično družbeno ureditev in s tem odklonili totalitarizem, tudi tistega, ki je pol stoletja oblikoval mišljenje večjega dela rojakov. Odločili smo se za mirno sožitje ter zavrnilo terorizem kot metodo za doseganje oblasti, tudi tistega, ki ga je izvajala v času revolucije nad našim narodom komunistična partija. Tako v teoriji. Kaj pa v praksi?

Stopili smo v Evropo, zamenjali vlado, pa se zdi, da si še ne upamo radikalno zavreči nekdanjih komunističnih trditev in laži. Mnogi v domovini obsojajo druge totalitarizme, za tistega, pri katerem so tako ali drugače sodelovali sami, pa še iščejo opravičila in skušajo ohranjati pravljičico o 'medvojni NOB' in 'povojni revoluciji'. Sprejemajo sicer demokratični sistem, a se vedejo, kot da ne bi dojeli podlosti in moralne izprijenosti nekdanje totalitarne države pa tudi revolucije, ki jo je ustvarila. Dokler bo glede tega med nami vladala meglena nedorečenost, nam tudi Evropa ne more pomagati. Narod ne more rasti samozavestno, če vztraja v samoprevari.

Napad z najhujšim orožjem – lažjo

Del nekdanje uradne propagirane laži, ki je menda zaradi 'ljubega miru' ne zavračajo s potrebno odločnostjo niti tisti, ki bi bili k temu najbolj poklicani, je črna kleveta, ki so jo v teku let stkali komunisti okrog vseh, ki so jim v času revolucije nasprotovali, predvsem pa okrog osebe nekdanjega ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana.

Ta veliki slovenski prerok je med vojno eden prvih opozoril, da v težkih dneh komunisti izrabljajo narodna čustva za uničenje domačih nasprotnikov in za doseg popolne oblasti. Jasno je pokazal, da pripravljajo komunistični internacionalci pod plaščem osvobodilnega boja svojo revolucijo. Zato so ga ti pričeli obkladati s psovko 'izdajalec'. Bali so se njegove jasne in pogumne besede, zato so ga napadali s svojim najhujšim orožjem – z lažjo.

Škof Rožman je dobro poznal komunizem. Podobno kot blaženi škof Slomšek in pozneje ljubljanski škof Bonaventura Jeglič, ki je malo

pred smrtjo svaril na taboru v Celju, da na Slovenskem 'satan že pripravlja svojo fronto', je opozarjal tudi dr. Rožman, da pomeni ta zmota in politični sistem, ki je na njej gradil 'novo družbo', za naš narod in za človeštvo eno najhujših nevarnosti.

Da se ni motil, se je izkazalo po nemškem napadu na Sovjetsko zvezo, ko so slovenski komunisti predstavili svojo revolucionarno 'osvobodilno fronto' kot edino odporniško gibanje, ki naj bi imelo pravico obstoja. S tem so narod razklali in postavili vse, ki niso hoteli sodelovati s totalitarno komunistično partijo in so zavračali marksistični ateizem, v tabor namišljenih izdajalcev.

Uporabili so metodo, ki so jo članice komunistične internacionale – Kominterne – uporabljale takrat in tudi pozneje po vsem svetu. Ker so bile pred vojno v Evropi na obeh skrajnostih politične opcije totalitarno usmerjene stranke, na levici komunisti, na desnici pa fašisti in nacisti, so komunisti vse, ki so bili desno od njih, označili za fašiste. Tako so se morali celo najbolj zavzeti demokrati braniti in dokazovati, da niso fašisti, kadar so nastopili proti levičarski skrajnosti. Pri nas pa so komunisti med vojno poleg fašizma očitali svojim nasprotnikom še izdajalstvo.

Oklevetani škof begunec

Izdajalec je postal na tak način, po besedah ofarske propagande, vsak slovenski demokrat, vsak zaveden katoličan in prvi med njimi škof dr. Rožman. Tej metodi lažnega nalepkarstva, ki so ga vcepili s pomočjo medijev in šol celim rodovom Slovencev, se marksisti niso odpovedali vse do danes. Zato ni čudno, da je celo v demokratični slovenski državi Tito s svojo partijsko kliko za mnoge še vedno junak in ne zločinec, ki je uporabljal v svojo korist tako revolucionarni kakor državni terorizem. Le tako lahko razumemo, da je petnajst let po propadu komunistične tiranije v Sloveniji še vedno mogoče preprečiti, da bi bila na spomeniku, ki so ga v Moravčah postavili žrtvam nacistov in komunistov, napisana beseda 'revolucija'. (*Družina* št. 40 str. 11., 2005.)

Ko je škof Rožman na pogrebu mladega katoliškega visokošolca Jaroslava Kiklja, ki so ga komunisti umorili, rekel, da pokopavamo prvega slovenskega mučenca, ni vedel, da bo temu mučencu kmalu

sledila neizmerna množica rojakov, vseh starosti in stanov, ki bodo izgubili življenje in šli skozi trpljenje, ker so bili zvesti in zavedni kristjani. Tem mučencem je sledila v teku let druga vrsta nekrvavih mučencev, med katerimi je na prvem mestu prav on – oklevetani škof begunec. Vsi rojaki, ki so postali žrtve revolucije, so nosili dolga desetletja na sebi rdečo nalepko, da so izdajalci svojega naroda. Morda zato nekateri sodobniki še vedno ne uvidijo, da očitek izdajstva ni bil nikoli nič drugega kot kleveta, s katero so komunisti skušali opravičiti svoje zločine.

Prav bi bilo, da bi se po letih demokracije slovenski katoličani glede tega jasno in odločno izrekli. Če že država odlaša z obsodbo partijskega totalitarizma, naj bi se vsaj verniki zavzeli za dobro ime njegovih žrtev in za čast mučencev. To pa je mogoče le, če bodo nanje resnično ponosni. Ker hočejo nasledniki nekdanjega režima zaznamovati grobišča žrtev komunizma po vsej Sloveniji s svojimi črnimi 'valjarji', naj bi jim slovenski katoličani postavili nedvoumen spomenik, na katerem komunizem in revolucija ne bosta utišani besedi. Pa ne iz kakega revanšizma, temveč zaradi ljubega miru, ki je lahko le sad resnice. Mnogo krajev je za to primernih, med njimi nenazadnje kraj nekdanjega največjega koncentracijskega taborišča v Sloveniji, ki je bilo na cerkveni zemlji, v škofovih zavodih pri Šentvidu.

Pri tem pa bo treba izkazati javno čast in priznanje tudi rajnemu škofu dr. Gregoriju Rožmanu. Dovolj klevet je bilo izrečeno na njegov račun, dovolj brezbrčnosti in prezira je bil deležen od nevernikov pa tudi od vernikov. Zadnji čas je, da se zadosti tudi tej krivici.

Spremembe v nas in med nami

Morda se zdi mlajšim sodobnikom, da vse to zdaj, v dobi globalizacije in združene Evrope izgublja pomen, a se motijo. Dokler med nami ne bo poguma, da bi javno zavrnilo strašno zgodovinsko laž in nedvoumno obsodilo tako revolucionarne zločine kakor kriminalna dejanja totalitarnega režima, med Slovenci ne bo prave demokracije in tudi ne resnične sprave.

Čas je, da katoličani s svojimi naravnimi vodniki na čelu, kot skupina, ki je bila pod starim režimom najhujše preganjana, katere udje so zaradi svoje vere trpeli in darovali zanj življenje, svobodo in dobro ime, zahtevamo, da postane naša država pravna tudi v praksi. Eden od pogojev za to je, da demokratična oblast jasno in odločno obsodi nekdanji totalitarni režim, razveljavi politične obsodbe takratnih sodišč, obsodi tudi revolucionarni terorizem, s katerim so si komunisti med vojno prisvajali oblast, vrne čast njihovim žrtvam ter izreče priznanje vsem, ki so mu v najhujših časih nasprotovali.

Čas pa je tudi, da katoličani sami pokažemo, da resnično cenimo žrtev znanih in neznanih mučencev, junakov, ki so umirali, trpeli ter prestajali preganjanje za svoje prepričanje. Počastitev spomina škofa dr. Rožmana in slovesen prenos njegovih zemeljskih ostankov v ljubljansko nadškofijo bo dokaz, da se nekaj spreminja tudi v nas in med nami.